

- [Madsen-Mygdal.]

blikket de bedste Skatteydere. Jeg tror ikke, de Herrer skal smile, for jeg har Ret, i mange Landkommuner er Skatteevnen gaaet i den Grad ned, at disse Arbejdere i hvert Tilfælde hører til de gode Skatteydere.

Jeg kan stadig ikke se, at den højtærede Landbrugsminister har Ret, naar han hævder, at der ikke er nogen Særskat paa Landbruget. Den Skat, der her er Tale om, Ejendomsbeskatningen, er ikke blot en Skat paa Landmandens Bolig, men en Skat paa hans vigtigste Produktionsmidler, paa Jorden og Bygningerne. Denne Skat lignes paa Landet efter andre Regler end i Byerne — jeg vil ikke sige efter andre Regler, men der er ikke sat den Begrænsning for Landets Vedkommende, som der er for Byernes. Selvfølgelig er der andre erhvervsdrivende paa Landet, som ogsaa betaler for høj Ejendomsskat, og vi ønsker ogsaa en Ændring heri, da det ogsaa er en Uret mod dem, men det er dog kun Landmænd og Gartnere, de, der driver Jorden, der i særlig Grad føler denne Skat, fordi det er en Skat paa deres Produktionsmidler.

Men det, der gør den til en Særbeskatning, er det, at den i Løbet af de sidste 20 unormale Aar er vokset op. Det er ikke en fast Skat, det er tværtimod en meget løsgtig Skat, og det eneste, vi kræver, er, at Forhøjelsen tages bort. (*Stemmer: Hvem har fastsat den?*) Det har Rigsdagen, som har givet Tilladelse til at forhøje denne Skat. Hvor kan det være, at Rigsdagen har vedtaget en saadan Begrænsning for *Byernes* Vedkommende, men ikke for Landet.

Man har et Slagord, der hedder „samfundsskabte Værdier“, og naar det slaar sig paa Hjernen, er det en Sygdom, der er uhelbredelig. Jeg vil sige i den Anledning — og det skal ogsaa være henvendt til Retsstatspartiet —, at disse samfundsskabte Værdier findes ganske sikkert, men det er inde i Byerne, de findes. For Landbrugets Vedkommende tør jeg sige, at der i hver eneste Landbrugsbedrift Landet over er nedlagt af de skiftende Besiddere, af Slægt efter Slægt, ikke af Samfundet, af Arbejde og Kapital langt mere, end Værdien i Øjeblikket udgør. Den Værdi, der er i hver eneste Landejendom Landet over, er skabt ved den enkeltes Indsats. (*Fraenkel: Det er Ulykken!*) Er det en Ulykke? Jeg ved ikke, hvor det ærede Medlem Hr. Fraenkel kommer hen, naar han vil betragte det som en Ulykke. Saa maa han altsaa mene, at det skulde have været Staten, der gjorde det; men jeg tror nu

aldrig, det var blevet gjort, hvis ikke de enkelte havde gjort det, og derfor er det ogsaa disse enkeltes fulde Ejendom, det er ikke nogen samfundsskabt Værdi.

Men ejendommeligt er det, at man ikke, naar man taler om samfundsskabte Værdier, protesterer imod, at der er sat et lavt Loft i Byerne. Jeg indrømmer, at ved Havneanlæg, Jernbaneanlæg, Sporvejsanlæg, tæt Bebyggelse o. s. v. er der Tale om samfundsskabte Værdier; men naar det drejer sig om Landbrugsejendomme, hvor der ikke er samfundsskabte Værdier, taler man ikke en Gang om blot at nedsætte til det samme som i Byerne.

Man taler om, at Nedsættelse af Skatten paa de faste Ejendomme vil være en Gave til den enkelte Besidder, en Gave paa 1 000 Mill. Kr. — jeg tror, det var den højtærede Landbrugsminister, der sagde det —, og det er jo ogsaa mange Penge; men er det en Gave til Besidderen, maa det jo have været et Ran fra ham i de 20 Aar, man har taget for meget af ham. Det er ganske rigtigt Penge, som det offentlige skylder den Mand, der driver Ejendommen, og det er den første Pligt, vi har, naar vi vil hjælpe Landbruget: at gøre denne Uretfærdighed god igen.

Den højtærede Landbrugsminister kunde ikke lide, jeg sagde, at den Kriselov, der her er Tale om, først og fremmest var en Hjælp til Kommunerne. Men det er den nu alligevel; dens Hovedvirkning ligger deri, at den virker som en Skat paa Skat til Betaling af Skat. Selve Landbrugets Stilling forbedres ikke derigennem, og der er ingen Tvivl om, at hvis man vil blive ved med at gaa den Vej, saa bliver det stadig i den gale Retning, man gaar, og det bliver stadig større Beløb, der kræves.

Endelig udtalte den højtærede Landbrugsminister, at han beklagede at maatte undvære Venstres Medvirkning. Det glæder mig naturligtvis, at den højtærede Landbrugsminister dog beklager det; men jeg skal sige til Ministeren, at Regeringen behøver ikke at undvære vor Medvirkning, den kan faa vort Samarbejde, den kan blot ikke faa det paa den Maade, at den fejler alt, hvad vi har at foreslaa, ned af Bordet og siger: vil I antage det, som vi foreslaar, kan I komme i Samarbejde med os. Hvis Regeringen derimod vil gaa ind for det, som vi sætter som Nr. 1, nemlig at der øves skattemæssig Retfærdighed for Landbruget, er vi rede til Samarbejde og Forhandling.

Christmas Møller: Saavel den højtærede Finansminister som den højtærede